

Heinrich Rudolph Redecker

**Rector Academiae Rostochiensis Henricus Rudolphus Redeker/ IC. Professor:
Publ. ... Ad exequias, quae Viro ... Dn. Hans Otto de Hülbersen/ S. R. Mai. Dan.
Venatori supremo Hodie hora prima, in aede Mariana, parabuntur, Omnes
Academiae Cives ... invitat : [Dabam sub Sig. Rect. 13. Octobr. anno 1675.]**

Rostochii: Kilius, [1675]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771563582>

Druck Freier Zugang

Redeker, S R. ,
in H. O. de Hülbersen.

Rost. 1675.

24.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
HEINRICUS RU-
DOLPHUS Redeker/
J.C. Professor: Publ. & Fac.

suæ Decanus,
Ad exequias,
quæ

V I R O
PRÆNOBILI ET STRENUO

DN. Hans Otto

de Guldensen/

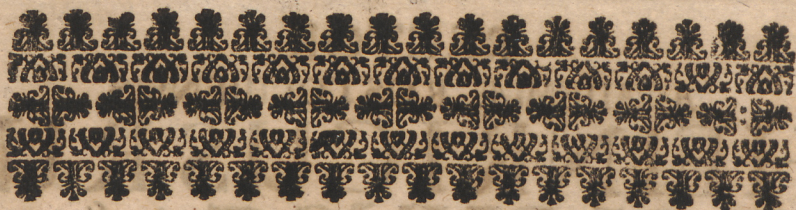
S.R. Maj. Dan. Venatori supremo

*Hodie horâ primâ, in aede Marianâ,
parabuntur,*

Omnes Academiæ Cives, eâ,
quâ par est, humanitate invitât.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Universitatis Typ.

Salutem!

Risca gens Romanorum, quâ armorum gloriâ reliquis, pene dixerò, mortalibus palmam præripuit, eodem legum & morum studio, bene de Republicâ meritos, præmiis, honoribus, & triumphis decoravit. Et uti reliqua scitè, ita hoc prudenter Romani constituerunt, ut, justo cum discrimine, non tantum superstites suis meritis extollerentur, sed &, ubi in humanis esse desiissent, cuique, pro indeptæ dignitatis gradu, funus duceretur, & exequiarum solennia solverentur. Nec magnis & inlustriissimis belli Imperatoribus tantum id dari consuevit, ut, ab obitu eorum, res ab illis præclarè gestæ, victoriæ atq; triumphis, quibus vitam insigniverunt, celebrentur atque commemorentur: sed iis etiam, qui in mitioribus disciplinis insignia virtutis vel artis honestioris documenta dederunt, *indictivas* esse voluerunt *exequias*, ad quas honestas, ut homines convenirent, publicâ præconis voce, populus Romanus vocabatur; cujus solennitatis verberant: **ILLE QUIRIS LETHO DATUS EST. EXEQUIAS,**

QUIAS, CUI COMMODUM EST, IRE JAM TEM-
PUS EST. Obscurorum enim, & qui de plebe erant,
hominum funera sine illâ publicâ convocatione ac
solemnitate facta sunt. Ceterum *Indictivum* *funus* ex-
volutate *Serenis*. & *Potentissimi Daniae & Norvegiae Regis*,
Domini nostri clementissimi, Vobis, *Cives honoratissimi*, indi-
cere hodiè cogor. Meruit autem illud *Vir Pranobilis &*
Strenuus Dominus HANS OTTO de Hùldersen / S. R. Maj.
Venator supremus, & *ob singularem fidem atque operam inde-*
fessam, minister gratus. Natus vero Ille est, & nudus, quæ
misera omnium hominum conditio est, in hanc terram
ejectus, anno Epochæ Christianæ 1631, & quidem Egstor-
pii in Ducatu Calenbergensi, Parentibus honestissimis;
Patre Viro Strenuo *ERICO DANIELE de Hùldersen /*
Serenis, Ducis Brunovicensis & Lyneburgensis foresti
Magistro fidelissimo; Matre autem *fæminâ lectissimâ*
ANNA CLAUDI, quæ huc dum, per Dei gratiam, super-
stes, dubio procul, lacrimis acerbis insperatum filii obi-
tum, quem tristissimus nuncius attulit, dolenter fert.
Ab hisce parentibus non abjectam sed generosam defun-
ctus noster traxit indolem, quam providi ejus parentes
solertissimâ curâ & culturâ, à primis ætatis annis, ita
exercuerunt & suscitari curarunt, ut lubrica ætas & ju-
venilis animus, qui alioquin cereus in vitium flectitur,
& ad quamvis libidinem mobilis & promptus est, pieta-
te, & bonis moribus, imbueretur, nec minus duris labo-
ribus, quos hujuscemodi officia, ad quæ ille destinaba-
tur, requirunt, adsuesceret. Adolescens itaque tantâ
cum industriâ venatoriam artem, cujus semina cum lacte
quasi materno inbibit, amplexus est, ut nullum aliud vi-
tæ genus, in quo dotes animi & corporis exerceret, eli-
geret.

geret. Nec enim illa vivendi ratio inter sequiora humanæ vitæ officia, sed inter exercitationes viriles, uti Albertus Romanorum Imperator venationem vocabat, referri debet, cum in se nihil peccari, sacro etiam Cordice teste, habeat. Siquidem ipse Patriarcha Jacob, cibis ex venatione allatis, delectabatur, *Gen. 25.* & primus omnium Legislator venationi & aucupio certos præfinivit terminos *Lev. 17.* Salomon etiam, inter omnes Reges sapientissimus, præter diurnos boum frugumque redditus, ex capturâ cervorum, aliarumque ferarum, regiam suam familiam sustentavit. Nec alio fine Creator rerum sylvarum & nemorum fructus & culinarum delicias humano generi concessit, quam ut victui & amictui hominum succurrant. Quemadmodum itaque divitiæ, & quæcunque præterea mortalium sustentationi inserviunt, iis dumtaxat in vitium vertunt, qui animum in iis figunt, & quasi salutis asyllum reponunt, ita venationis studium, tunc demum in flagitium abit, si cultores ejus, dulcedine venandi inescati, tantam perquirendis & capiendis feris adhibuerint curam operamque, ut officii, aliàs debiti, munia negligant, & quasi efferati, honestatem pietatemque omnem exuant, adeoque, abjectâ humanitate, ipsi feræ efficiantur, morumque prodigiosa perversitate, tanquam Actæon mutantur in beluas. Nam ipsum venandi studium, honestis legibus definitum, ex judicio concilii Aurelianensis, simpliciter vocatur *voluptas c. 1. ubi Gl. extr. de cler. venat.* cujus exercitio magni terræ Monarchæ atque Principes oppidò delectantur; non quidem illam præprimis ob causam, ut rei suæ familiari prospiciant, sed potius ut corpus robustius & animus fortior efficiatur; utrūque autem, ad bellicos labores, diligentius exerceatur, Siqui-

Siquidem ipsa venatio ritè rectèque formata rerum bellicarum verissima meditatio est, in quâ Rex ipse Ducis, Comites autem reliqui, quibus parendi gloria relicta est, canesq; militis officio funguntur: Convescit n. ad surgendum diluculo, & ad frigora caloresq; perferendum: præterea sagittis jaculisque bestiam sæpe petere necesse est: Nec minus ingenium acuit, dum vel latentibus beluæ fraudes struuntur, vel occurrenti tela intenduntur, vel cum furore irruenti, mature cavetur. Hanc itaque exercitationem Cyrus Persarum Rex, teste Xenophonte, rerum bellicarum esse omninò optimam, equestrium autem verissimam, ratus est. Et Lycurgus, magnus Lacedæmoniorum Legislator, non solum adolescentes, *inquit*, sed grandiores etiam natu militiæ labores venando tolerare discunt. *Carolus* cognomine *Magnus*, Imperator Augustissimus, venationis adeo dicitur studiosus fuisse, ut eam, tanquam rem saluberrimam & sanitati perutilem, etiam senex, haud negligeret, neque nives aut calores, saltus aut montes, vel quamvis tempestatem exhorresceret graviorem. *Henricus I.* ita deditus fuit venationi & aucupio, ut in ipsâ venatione insignia Imperialia, post mortem *Conradi I.* admiserit, & inde *Auceps* dictus sit. *Maximilianus I.* venandi amore ita captus est, ut frigora & æstus juxta poneret, ac sæpius vitæ discrimen subiret. Nec sine ratione Poetæ Dianam fingunt perpetuo venandi studio occupatam, ut doceant, laborem esse amoris & libidinum domitorem. Cum itaq; Defunctus noster in juventute intelligeret, venandi peritiam terrarû Dominis ut plurimum esse gratam, studiumq; illud durissimilicet laboris suo non destitui precio, eò alacrius id negotii dedit, ut tandem venatoris industrii pariter & periti

& periti partes expleret. Neque frustra honesto huic ac nobili artificio operam industriamve impendit suam: Postquam enim *Serenissimo Principi ac Domino DN. GEORGIO GUILHELMO Duci Brunovicensi ac Lyneburgensi, Domino nostro Clementissimo* defuncti nostri honesta indoles & promptum venandi studium innotuit, eum peritissimis venatoribus informandum mandavit. Sub illorum autem disciplinâ & institutione tantum profecit, ut non tantum *Serenissimo* suo Principi placeret, sed & *Potentissimo* Daniæ & Norvvegiæ Monarchæ, Domino nostro *clementissimo* se ipsum, propter singularem venandi peritiam, & duros, quibus adseverat, labores, commendaret. Ideoque, impetratâ honestâ dimissione, in Daniam se contulit & venatoris partes, sibi à S. R. Majestate *clementissimè* demandatas, per quinquennium tam gnaviter sustinuit, ut tandem in illo collegio supremum ex merito locum obtineret. Uti enim *Potentissimus* Rex Noster inter pacis decora, venandi studium, præcepta Xenophontis secutus, optimum ac saluberimum reputavit exercitium, quo corpus pariter & animum ad quævis bellica formaret, tali etiam opus habuit ministro, qui pariter equitare, currere, atroces feras insequi, & excipere, æstum & frigus perferre, sæpe etiam famem, in seram usque noctem, pati posset. Nec unquam, vel in labore, vel in periculis, quæ plurimum in venatione obveniunt, fidissimus hic minister Regem sibi *benignissimè* faventem deseruit. Magnanimus siquidem hic Princeps, animi virtute, & corporis viribus præcellens, orium & desidiam perinde ac rem pestiferam damnavit semper, & corporibus nocivam reputavit, & ita, cum Pelopidâ Tebano, primam militiæ institutionem atque disciplinam à venationis meditatione cœpit, in quâ
hujus

hujus Ministri fidem, atque promptitudinem, sæpius expertus est. Proinde bellum, pro publicâ salutè, suscepturus, eundem admisit comitem, qui, in omnem fortunam paratus, devotissimo obsequio Heroem suum secutus, nihil magis in votis habuit, quam ut animi fortitudinem, periculis & laboribus infractam, optimo Imperatori explicare posset. Ast, quæ est rerum humanarum imbecillitas & inconstantia! ita proh dolor! comparatæ res hominum sunt, ut nihil stabile, nihilve sincerum promittant. Nihil enim quicquam magis variat, aut minus votis humanis respondet, quàm quæ, in spem prosperi successus, homo præsumsit. Illo mortales omnes ineptiarum studio ducimur, ut mentem & affectum nostrum futuris bonis oblectem, & ita gaudia capiamus, antequàm expectata possideantur. Vix cum Potentissimo suo Rege Provinciâ hanc ingresso pie defuncto, dum meditabatur, quomodo hostis, feræ instar, provocandus, exploratores, ceu canes venatici, disponendi, per saltus & arva levioris armaturæ milites præmittendi, prælio vel receptui canendum, hostis vel aperto campo, vel per insidias & cuniculos adoriundum, ultimus vitæ terminus destinata abrumpit. Morbum enim, qui præter spem omnem corpus alioquin validum fatigavit, nec naturæ robur, nec medicinæ adhibitæ virtus, prout Medicus Experimentis. DN. D. JOHANNES BACMEISTERUS, PP. Collega & Compater noster venerandus id testatur, potuit expellere. *Quam belle verèquè Aphoristes lib. 6, Aph 16. Pulmonum inflammatione confictato succedens alvi profusivium malum pronunciarit, non solum sæpius antehac, sed & nunc in jam pie defuncto DN. HANSE DIETEN/ Potentissimi Dania ac Norwegia Regis Venatore primario expertus sum. Vocatus quippè ad illum XX. Septembr. die,*

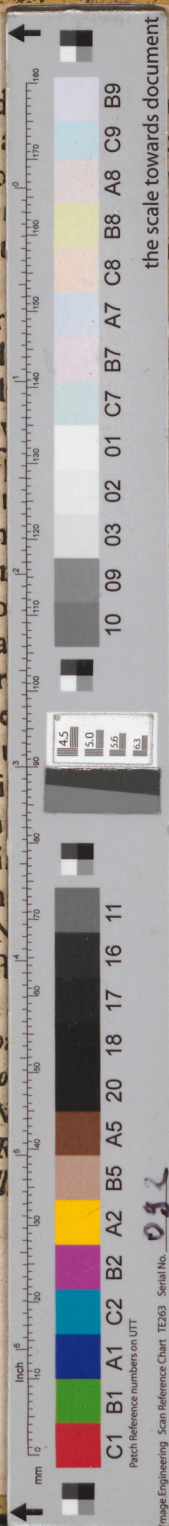
die, Peripneumonia, quæ comitem habebat Febrem continuam, cum Diarrhæa satis gravi, illum laborare animadverti, statimque ab initio malum inde desumpsi signum, quod Diarrhæa superveniens sputum supprimeret. Sola etenim atque tutissima via huic morbo rectè terminando merito à Medicis censetur sputi ejectio. Administrata quidem pro sanguinis aestuantis educatione venæ sectio, adhibitaque medicamenta satis appropriata, quæ etiam in tantum profuisse visa sunt, ut paulatim melius habere inceperit & quasi convalescere: Verùm exiguis saltem induluis induciis, morbus sequente statim die recruduit, maximæque Symptomatum catervâ stipatus, vigiliis putæ continuis, siti implacabili, deliriò, quod nec sponte exorta hæmorrhagia narium mitigabant ullatenus, anxium reddidit agrum fruendi imposterum Potentissimi Regis aspectu, quem submississimâ cum reverentiâ habebat Clementissimum. Exhaustis itaque morbi savitiâ Viribus, spes omnis convalescendi decollabat, & huic longiore vitâ digno viro frustra adhibitis consilio nostro remediis specificis quamvis atq; selectissimis vitæ finem: post accessum meum die circa sextam vespertinam imponebat. Cum itaq; vim morbi & mortis sentiret, cervi instat fugientis, ad fontem Israelis se convertit, & rejectâ in Salvatore spe omni atque fiduciâ, præterito die Jovis, qui erat octavus dies hujus mensis, placidâ & piâ morte obiit. Quoniam autem hodiè, ad Mandatũ Sac. Reg. Majestatis: Dan, circa horam primam, corpus exanime terræ matri, in templo Mariano, est reddendum; Nostrum erit, Cives honoratissimi, erga S. R. M. devotissimum cultum, erga pie defunctum honorem, erga bonos omnes humanitatem ostendere, adeoque funus hoc indictivum, ad quod vos pariter omnes amicè compello, frequenti congressu comitari.

Dabam sub Sig. Rect. 13. Octobr.
anno 1675.

hujus Ministri fidem, atque promptitudinem
 pertus est. Proinde bellum, pro publico
 rus, eundem admisit comitem, qui, in o
 paratus, devotissimo obsequio Heroem
 nihil magis in votis habuit, quam ut
 nem, periculis & laboribus infractam,
 tori explicare posset. Ast, quæ est rerum
 imbecillitas & inconstantia! ita prohi
 res hominum sunt, ut nihil stabile, nihil
 mittant. Nihil enim quicquam magis
 votis humanis respondet, quàm quæ, in
 cessus, homo præsumsit. Illo mortales o
 studio ducimur, ut mentem & affectum
 nis oblectem, & ita gaudia capiamus, at
 possideantur. Vix cum Potentissimo suo
 hanc ingresso pie defuncto, dum medita
 hostis, feræ instar, provocandus, explor
 venatici, disponendi, per saltus & arva le
 milites præmittendi, prælio vel recepto
 vel aperto campo, vel per insidias & cum
 ultimus vitæ terminus destinata abrum
 qui præter spem omnem corpus alioqui
 vit, nec naturæ robor, nec medicinæ adh
 Medicus Experientis. DN. D. JOHANN
 STERUS, PP. Collega & Compater nos
 testatur, potuit expellere. *Quam belle*
lib. 6. Aph 16. Pulmonum inflammatione co
alvi profluvium malum pronunciarit, no
te hac, sed & nunc in jam pie defuncto DN
TCM / Potentissimi Dania ac Norwegia R
mario expertus sum. Vocatus quippè ad ill

us ex-
 ceptu-
 unam
 utus,
 tudi-
 pera-
 arum
 arata
 pro-
 ninus
 i suc-
 arum
 s bo-
 tata
 inciã
 nodo
 canes
 tura
 hostis
 and?
 nim,
 tiga-
 rous
 MEL-
 us id
 ristes
 edens
 is an-
 DE
 e pri-
 embr.
 die,

the scale towards document